

אלוהים כותב גם ישר על קווים עקומים: דרך מתנגדי האמונה לישו האמיתי.

תיאולוגיה על פי ישו האמיתי

ישו האמיתי היה כנראה יותר עיתונאי חוקר טיפוס (כפי שהיינו אומרים היום) - ונאלץ למות בגלל זה. אחרי זה הוא, כביכול, זייף בצורה מושלמת על ידי מתנגדיו.

יש לא מעט מבקרים של הכנסיות, כמו גם של האמונה הנוצרית בכלל, שאומרים שכל הדת הנוצרית היא פנטזיה ריקה, ולכן היא פחות או יותר פיקטיבית, שזה בעצם שקר ורמייה.

הביקורות הללו כמובן חוזרות במידה רבה או אפילו במידה רבה מצד התיאולוגים ונציגים אחרים של הכנסיות - לעתים קרובות נראה שהם לא שמים לב אליהם וגם לא אכפת להם מזה. הם ממשיכים כאילו כל מה שהם חוקרים ומכריזים מבוסס.

אבל אני חושב שבין המבקרים האלה של הדת והכנסייה הנוצרית יש מדענים רציניים מאוד שבהחלט צריך לקחת אותם ברצינות. האם זה אולי לא מתאים אפילו לאמונה טובה באלוהים לסמוך על כך שמשהו חיובי ייצא לאמונה שלנו ולכן גם לכנסייה, ברגע שנסתבך עם מבקרים רציניים כל כך?

אני חושב במיוחד על שלושה מהם:

1. קרלהיינץ דשנר (1924-2014), שלפחות סיים תואר בתיאולוגיה, פילוסופיה, לימודי ספרות והיסטוריה - וגם עם דוקטורט. בספרו "האמונה הכוזבת - הרקע האמיתי של תורת הכנסייה" הוא מתאר (כמו אחרים, אגב) שרוב האמונות הן פלגיאט מדתות לא-נוצריות עתיקות, כמו לידת בתולה או הולדה על ידי אב אלוהי, בנו של אלוהים, הפונקציה הגואלת של בן אלוהים, הניסים, אפילו צליבתו של אל, העלאת המתים ותחיית המתים, חגיגות הכת עם לחם ויין.

והנה שלוש תמונות כדי להמחיש ש"אמיתות האמונה" הנוצריות החיוניות הן גניבת עין מדתות אחרות:

הפסיפס "אירופה עם זאוס מחופש לשור" נמצא במוזיאון הלאומי בנאפולי. אני לא צריך לכלול תמונה של ההיסטוריה המקבילה בברית החדשה של "בשורת מרים".

איזיס בדמות ציפור בהתעוררותו של אוזיריס, שנספה במאבק ברוע ולאחר מכן ביקר את נשמות המתים בעולם התחתון במשך שלושה ימים - הקלה במקדש המתים של סטי הראשון באבידוס (מצרים) - הוא סיפור תחייתו של ישוע אז שום דבר חדש.

תבליט העלייה לשמיים של הקיסר אנטוניוס פיוס ורעייתו פאוסטינה נמצא במוזיאוני הוותיקן (צילמתי את יציקת הגבס במוזיאון הרומי-גרמני במיינץ). אתה בהחלט מכיר ציורים של עלייתו של ישו ועוד יותר של מרים.

2. האינדולוג הדני כריסטיאן לינדטנר (1949 - 2020) עם הידע המקצועי שלו ביוונית ולטינית ובשפות היהודיות העתיקות סנסקריט ופאלי. בספרו "סודותיו של ישוע המשיח", לינדטנר מתאר שהברית החדשה היא ללא ספק גניבה גניבה מטקסטים בודהיסטים הודיים עתיקים - "מפוצלים" עם "תוספות" ממיטולוגיות אופייניות במערב וגם מהיהדות. לינדטנר מסביר זאת בכך שנזירים בודהיסטים רצו ליצור בודהיזם למערב, אך עבורם רק הפילוסופיה הבודהיסטית הייתה חשובה ולכן בנו את הבודהיזם הזה ל"מסגרת" (חיצונית) המקובלת במערב. "הגיבור הבודהיסטי" בבודהיזם למערב הוא אפוא ישו שהומצא על ידי הבודהיסטים, ולכן לינדטנר מגיע לכדי "ישו הוא בודהה". מידע נוסף על כריסטיאן לינדטנר בכתובת <https://unser-mittleuropa.com/in-memori-am-dr-phil-christian-lindtner-1949-2020/> (או קל יותר לחפש אם תזין את גוגל: "Christian Lindtner" ו-"Unser Mitteleuropa אירופה").

3. חוקר התלמוד היהודי-אנגלי הייאם מקובי (1924-2004), שהיה לאחרונה פרופסור במרכז למדעי היהדות באוניברסיטת לידס. בספרו "Der Mythenschmied" לוקח על עצמו מאקובי את ה"עולה החדש" הזה פאולוס - ומתאר, בין השאר, כיצד ה"סיפורים" והטקסים

על ישו המוכרים לו מילדותו בטרסוס, מרכז עיקרי של אוטו ולעתים עקוב מדם. אדוניס פולחן וכך יצר דת חדשה לחלוטין שאין לה שום דבר או לפחות לא הרבה לעשות עם ישו האמיתי. בדיוק כפי שלינדטנר אומר "ישו הוא בודהה", מקובי - המבוסס באופן רופף על פול - היה אומר "ישו הוא אוטו".

מה ששלושת המדענים הביקורתיים האלה גילו יהיה למעשה קופת המוות של האמונה הנוצרית שלנו. כי זה על הדוקטרינות החשובות ביותר המרכיבות את האמונה שלנו.

אבל זה לא ערב כל יום!

את הטיפ המכריע לגבי מה היה ישו עכשיו ולמה הוא התחייב ולמה הוא נהרג באכזריות כל כך, קיבלתי באופן מדהים בקנולבורק ("כפר גידול סלק סוכר") ממערב לקלן (גם הוא גדל יותר מסלק סוכר) אני גר עם שכן, חקלאי. פעם שכר את אחת הדירות שלו ב"התמוטטות" בשדות שהוסבה בהתאם לסרסור, כלומר לאיש מקצוע בעולם הדמי, ודיבר איתו על "אזור העסקים" שלו. וכאשר הוא דיבר איתי בשלב מסוים, הגענו למסקנה שהסיפור המפורסם על איך ישוע מציל חוטא מסקלה בבשורת יוחנן הוא בבירור סיפור של עונש מהעולם הדמי. כי מתי קורה שאישה נתפסת על חם "עושה דבר כזה" - ושיש גם שני "תופסים" שאחר כך רצים ישר לבית המשפט כשהם יודעים שזה בשביל מי שנתפס משמעו עונש מוות? זה אף פעם לא קורה בכל מקרה, אלא אם כן משהו מסודר כאן בכוונה. ישוע בהחלט ידע את כל זה. כי הוא היה - כנראה מעבודתו הקודמת כבונה בתים בצוות בניין משפחות בכל האזור -

אם אני מפרש נכון את התמונה "ישו והחוטא", היה לצייר לוקאס קראנאך האב. א. (1472-1553) השקפה על הסיפור בבשורת יוחנן כמוני, שזהו סיפור פשע. אני חושב שאתה לא יכול לצייר את זה יותר ברור אם אתה מחשיב את הפושעים המטומטמים כפושעים; בכל מקרה, הם לא נראים כמו שליחים מוסריים מחניקים. ושני

"הג'נטלמנים המבוגרים והחכמים" מאחור מימין הם התיאולוגים והפילוסופים בעלי הרוח הגבוהה (וכנראה גם רוב העיתונאים) שרק אי פעם רואים את פני השטח ולא (רוצים) לדעת מה באמת משוחק. בדרך זו, הפושעים תמיד יכולים להמשיך לעשות מה שהם רוצים ואיך שהם רוצים. תמונה מרתקת! אני כבר יודע למה צייר לי את זה בוייטנאם!

ידיד של זונות ופקידי מכס (או גובי מסים טובים יותר) ובוודאי גם דיבר איתם על בעיותיהם. ובגלל זה למד, למשל, כיצד נשים נסחטו לזנות - לאחר "משפט שני העדים" של סיפורה של

סוזנה היפה בנספח לספר דניאל: "או שאתה מקיים איתנו יחסי מין (מה שאומר כניסה לזנות בזמנו) או שאם תסרב, נדווח עליך לבית המשפט ונאמר שתפסנו אותך מקיים יחסי מין עם בחור צעיר שברח אז אתה תהיה הוצא להורג." "אז לאישה מושכת הייתה רק הברירה של זנות או מוות נגד גברים כאלה - אז אין סיכוי. ואצל החוטאת בבשורת יוחנן, המצב היה כמובן קצת שונה: היא בהחלט הייתה זונה ואיכשהו שברה את כללי המשחק ב"עבודה" שלה, אנחנו לא יודעים מה זה היה, אבל זה גם לא חשוב, וכעת יש להעניש על כך. אולי היא עצרה את הקבלות הנכונות שלה ולא מסרה אותן כהלכה? אולי היא שמעה גם על נאומי ישו ורצתה להפסיק את עבודתה? לשם כך, "המגינים" שלה (או הסרסורים) הקימו את זה כך שיתפסו אותה מקיימת יחסי מין עם מחזר (זה היה סיפור מסודר, כך שהמחזר יכול להימלט ללא גילוי) וכתוצאה מכך יש להעניש אותו - במיוחד על אזהרה על "הנשים האחרות של המגינים" כדי שלא יעשו בדיחות כאלה גם...

ישוע הבחין כעת בהתנהגות האכזרית הזו - והוקיע בנאומים פומביים: "נגד החטא, נגד הצבועים, לאלהבה". אז הוא התעסק עם הד-מונד העוצמתי מאוד, היינו אומרים היום "מאפיה". אז הוא היה צריך למות בשביל זה.

אז ישו לא היה מייסד הדת כפי שמתאר אותו ה-NT, אלא משהו כמו עיתונאי חוקר כמו העיתונאים החוקרים פיטר ר. דה פריס (הולנד), יאן קוצ'אק וכלתו מרטינה קושנירובה (סלובקיה), דפנה קרואנה גליזיה (מלטה) וג'מאל חשוגי (ערב הסעודית) בימינו. אז הוא גילה על התחבולות הפליליות בקשר לזנות וכסף (האזורים העסקיים האופייניים למאפיה, פקידי הרשויות השתתפו או הסתכלו לכיוון השני) "באתר" ולאחר מכן בהיעדר התקשורת הרגילה כיום בציבור נאומים שפורסמו בציבור - שלימים הפכו לטרויואליים, דרשות חסודות יותר או פחות שלא פגעו באיש.

וכיצד נוצרה "הברית החדשה של גניבת דעת" הזו? העניין הוא די פשוט ברגע שהבנת את הרעיון של חצי העולם נגדו התחייב ישוע. מכיוון שעם מותו של ישוע גם הרעיונות של ישוע לא מתו, כמובן, הוא דיבר בפומבי מספיק זמן ולכן היו לו גם חסידים. ואחרי מותו החלו כמה מהם להמשיך במוחו. מתנגדיו של ישו לא אהבו זאת כלל. אך כיצד עליך להתנהל נגד זה כדי "לנטרל" בעילות את דאגתו של ישוע? אנו מכירים היום בעיה דומה במחיקת קבצים בכוננים קשיחים במחשבים. אם תמחק אותם על ידי לחיצה על הפונקציה "מחק", התוכן כמובן עדיין שם, אבל אתה כבר לא יכול למצוא אותו. אבל יש תוכניות למצוא אותו שוב. משהו באמת נמחק רק אם התוכן שיימחק מוחלף בתוכן חדש. וכך היה גם עם המחויבות של ישוע - לכן הוא קיבל "תוכן חדש" - מושג מכל הגניבות הללו מדתות אחרות, שאנו מכירים היום בתור "הברית החדשה". הברית החדשה היא אפוא לא פרסומת וחזיקו לישו האמיתי, אלא תמרון הסחה גאוני נגד ישוע האמיתי ודאגותיו - באמצעי התקופה שבה היו גניבת עין על סיפורי האלים והבודהיזם.

ו"העולה החדש" הזה פול מילא כמובן תפקיד מרכזי במחיקה ובכתיבה מחדש, כי הוא הגה את הרעיון להקריב מוות שהוא עצמו רצה לגאול את האנושות מכל דבר...

זה גם אומר ששלושת מבקרי הדת שלנו שצוטטו בתחילת מאמר זה צודקים בהחלט בביקורתם - רק שהפתרון לבעיה עשוי להיראות קצת שונה ממה שהם דמיינו.

אבל אני כבר יכול לשמוע את המבקרים אומרים: נניח שסיפור טבעת החטא מיוחנן 8 הוא למעשה סיפור עונש של חצי עולם, ולכן הוא אינדיקציה לישו האמיתי. אבל איך אפשר להפוך את כל התיאולוגיה המסורתית מראיה אחת? אני רק יכול לומר שבמקרה לא ברור

אפשר לשחזר תיק בצורה מושלמת מראה אחת טובה! והמקרה של ישו באמת לא ברור - אף אחד לא יודע מי כתב את הברית החדשה (בכל מקרה, הם לא היו תלמידיו של ישו או אחרים שחוו את ישוע באופן אישי), למה זה נכתב ואיך זה הצליח "לחקור". "אנשים" להביא.

ובעיקר: עם החזרה למחויבותו של ישו האמיתי - כלומר ל"אידיאולוגיה של ישו" - הדת שלנו כמובן הייתה נראית אחרת לגמרי, היא לא תהיה דת של כוהנים או חוקרים, דת דוגמה או אמונה ולכן גם שום דת של כוח או שלטון יותר שמטרתה העיקריות הן סליחה ונחמה לחיים שלאחר המוות, אלא גישה אתית ביותר לחיים עם כללי משחק הגיוניים. וכללי המשחק ההגיוניים האלה יהיו כאלה שכולם יכולים לקבל אותם, במיוחד בכל הנוגע למוסר המיני. עם זאת, הוא צריך להיות מודע להם מילדות. ב"כולם" אני מתכוון גם למוסלמים - מניסיוני כמורה, הבנות שלהן הן שהן הכי מעניינות אותן. אנחנו ממילא לא יכולים להגיע ל"קנים" - אבל אנחנו יכולים להגיע לנוער! כמובן: באופן כללי, קשה לתפוס אותם בהתחלה, אבל אם ננצח את הצעירים הנוצרים שלנו, מילים יסתדרו - ובעיקר בעידן האינטרנט שלנו - גם בקרב צעירים מוסלמים!

והנה משהו מהמציאות של היום: איך באמת אפשר לשרג נשים ונערות במקום על ידי שינוי כמעט אידיאטי של השפה.

למעשה דיברו מספיק על בעיית השינוי: השיפוץ הזה הוא בלגן לגמרי לא הגיוני ומיותר לחלוטין ולעתים אף מגוחך של השפה הגרמנית. היא אמורה (כמו מילת הקסם אברקדברה) להביא ליותר שוויון ומגדרי ובכך להערכה נוספת של נשים. אבל הניסיון הוא שזה פשוט לא עובד עם "שפת מילת קסם" כזו, שפה לא יכולה להשיג שדרוג כזה - כי זה רק הפוך: מציאות שונה גורמת - אם זה בכלל נחוץ - לשינוי בשפה. אז עלינו לדאוג לשנות את המציאות אחרת!

ועם הפטירה, חזיר חדש מונע בכפר שוב - במטרה שהכל יישאר אותו דבר עם מה שבאמת חשוב ומה צריך לשנות! וזה צריך להיות אותו הדבר במדינות אחרות - עם כל "זרעים אחרות" שבמציאות אינן יעילות להערכה אמיתית של נשים.

מה שאני מתכוון משתקף אולי בצורה הטובה ביותר בשיחה שניהלתי עם אם לתלמיד שהייתה לי זמן קצר יחסית לאחר שהתחלתי את "הקריירה" שלי כמורה בבית ספר מקצועי לרגל יום הורות: אז היו לי שנים רבות לפני יום הורות שאלתי על המטרה של שיעור הדת שלי. ואז אני, בצורה די מפונפנת: "הבנות כולן איכשהו סכיזופרניות." הן: "???" אני: "ובכן, מול הלא מזיק והפרדיסיאלי, איתו הן גם מקבלות ידע שימושי על טבע האדם וגברים שהם בסדר רוצה לעורר עם מוסר השכל יפה, כלומר של "עירום על החוף", הם מבועתים. אבל הבעייתיות, כלומר סקס עם בני זוג מפוקפקים לעתים קרובות מדי, שלפעמים גם נותן להם טראומה לכל החיים, הם רוצים ועושים את זה גם. "" ו", אמרה האמא, "מה אתה רוצה לעשות עכשיו?" אני: "שהבנות עושות אחת את השנייה". האם: "אם את יכולה לעשות את זה, את טובה!"

מה בעצם קורה כאן?

העניין הוא שאנחנו בני האדם מטבענו ישויות מוסריות במיוחד, במיוחד בכל הנוגע למין - וזה מהנוער שלנו, במיוחד בנות. ומכיוון שלא מלמדים אותם שום מוסר ספציפי, שגם עבורם קיבלו את מוחם מהטבע, הם מאמצים את המוסר הנהוג בחברה שלהם, וזהו המוסר

הפסאודו של עוינות הגוף, ולכן הם לומדים מילדותם להיות הגוף שלהם. להתבייש. כיוון שבמיוחד החלקים המיוחדים אותם מהמין השני הם ללא ספק משהו שמעדיף לא להראות לאחרים, כלומר, הם חייבים להיות משהו רע. כי במיוחד החלקים שמבדילים אותם מהמין השני הם ללא ספק משהו שאדם מעדיף לא להראות לאחרים, כלומר, הם חייבים להיות משהו רע.

מכאן הבושה! אבל החיים ממשיכים - ובשלב מסוים גם המין השני יעניין. למעשה, יספיק לצעירים, שנמצאים תמיד בסוג של "שלב פרסום" כדי למצוא את בן הזוג המתאים להם, לראות ולהראות להם - משחק לא מזיק לחלוטין כדי להכיר אחד את השני. אבל זה לא עובד - באמצעות חינוך בעוינות או בושה, התנהגות בלתי מזיקה כזו אינה אפשרית. כי שחרור מבושה יהיה מנהג זונה - ואתה לא זונה וגם אתה לא רוצה להיות כזה. כי זה סותר את המוסר הגבוה ...

אז מה אתה עושה? מכיוון שממש יחסי מין חייבים להיות יום אחד ומכיוון שכמו כולם אומרים שזה לא עובד טוב עם כולם, הבנות אומרות לעצמן: "בוא נעשה את זה אז! הרי היום זה גם שייך להגדרה עצמית מינית ומהווה סימן לאמנציפציה מוצלחת. וכולם גם מדברים על העובדה שזה ואפילו צריך להיות נורמלי לחלוטין - גם כסימן לכך שאדם רגיל ובריא." אז הם מתחילים - ולעתים קרובות עם שותפים לא מתאימים בעצם - כנושא השיחה עם אמא הייתה.

אבל הפיתול הזה של המוסר, שהוא בעצם כיף לא מזיק ומשהו טבעי לגמרי (אם רק עושים את זה נכון) ומה לא כל כך לא מזיק, ומה שנעשה על ידי צעירים או עדיף לא לעשות, תלוי במצב צריך, מסתבר. המוסר המיני הפוך בתרבויות שלנו. בתקופת ישו הנערות והצעירות בעלות אנרגיה פלילית גבוהה נמנעו מהמוסר הגבוה הטבעי שלהן בשיטות פליליות ממש - כיום הן מתוכננות למוסריות פסבדו באדישות ובחוסר אמפתיה באמצעות מניפולציה. לשים משהו נכון כאן - החל מהצעירים - ולהתערב, זו תהיה המשימה של הדת שלנו - לפי האידיאולוגיה של ישוע. זה יוביל אז להגדרה עצמית מינית מוצלחת וגם לאמנציפציה אמיתית, במיוחד עם הבנות ובכך עם הנשים המאוחרות יותר - אם, מצד אחד, הן יתגברו על העוינות ומצד שני יקיימו יחסי מין רק במקום שבו זה טבעי. שייך, כלומר למשפחה (כי ילדים יכולים להתעורר בתהליך - וילדים שייכים למשפחה)!

ולבושה: זה בא רק בגלל שאנחנו לא חיים את המוסר הטבעי שלנו - וזה מונוגמי. ואם היינו חיים את המוסר הטבעי הזה, הבושה הייתה נעלמת אוטומטית, כביכול, כמו סיוט רע. הדרך להשיג את המוסר הטבעי הזה היא על ידי הפיכת הבנות לחכמות יותר במובן הזה!

אידיאלים של לוקאס קראנאך האב, שהיה גם צייר וגם הומניסט, שמע שמוסר ועירום שייכים יחד, כן, שאולי מוסר אמיתי אפשרי רק אם הוא משולב גם עם עירום (כמובן רק היכן שהוא מתאים). דוגמה יפה מאוד לשילוב הזה היא הצגתה של האזרחית הרומית לוקרטיה, גם אם גורלה היה עצוב. היא נאנסה וכל כך סבלה מהחוויה הנוראה הזו, שהיא חפה מפשע ממנה, אבל היא כבר לא רצתה לחיות איתה - עד שהיא התאבדה. לכן זה נחשב בעיני הרומאים כהתגלמות המוסר. ובמובן הזה יש לה את לוקאס קראנאך האב. א. צ'בוע.

אבל לנוכח המניפולציה הגרנדיוזית הזו, שטות המוות היא גם תמרון הסחה מושלם. עוד על כך באתר www.michael-preuschoff.de, כאן במיוחד הספר המקוון "Jesusideologie".

מיכאל פרושוף, דיפל-תאול. ומורה לדת בבית הספר המקצועי I. R., דואר אלקטרוני: hpreuschoff@gmx.de

VENUSDIENTST

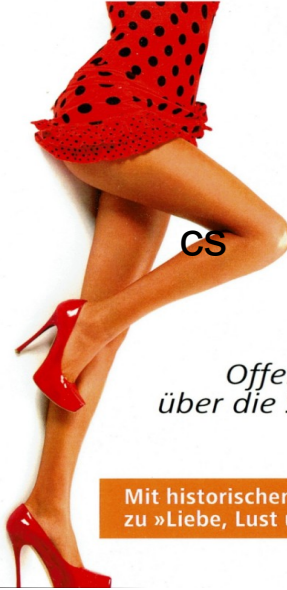
Karin Freiwald – meine Jahre als Hure

Karin Freiwald – links oben wenige Monate vor dem Beginn ihrer Sexarbeit, rechts oben ihr »Werbefoto« im Clubbordell.
Links: Im ersten Jahr als Prostituierte.

In ihrer autobiographischen Erzählung schildert Karin Freiwald mit beachtlichem Bekennermut den Werdegang zur Hure und erinnert sich an die eindrucksvollsten Erlebnisse und Erfahrungen während der Zeit als Sexarbeiterin. Sie ermöglicht den Lesern einen tiefen Blick in die eigentümliche Welt der Prostitution.

Offene Worte
über die Sexarbeit

Mit historischen Streiflichtern
zu »Liebe, Lust und Laster«

ISBN 978-3-8423-2815-0

ספר זה "Meine Jahre als Hure - קארין פרייוואלד - Venusdienst" (- שנותיי כזונה) הובא לידיעתי על ידי ידיד כשהיה באינטרנט. ותוך כדי הקריאה נתקלתי בו - ממש במקרה - בקטע (עמודים 34 ו-35) שצוטט מהאתר שלי:

באתר אינטרנט (www.basisreligion.de) מצאתי לאחרונה טיעון בנושא זוממות שמתאר את שורשיה של התנהגות מסוימת בצורה מאוד מתאימה: "לפני שנעקם את האף לילדה כל כך לא מוסרית, כביכול, עלינו לעשות זאת. עצמנו מודעים למי בעצם לא מוסרי כאן. איך עברה בחורה כזו בעבר? האם לא לימדו אותו מוסר עבד עם כל מיני איסורים ופחדים מאז ילדותו, ובכך מקדם את טיפשותו ותמימותו? האם הוא לא תמיד גרם להאמין שהבושה היא התגלמות כל המוסר והאם היא לא נשלחה לכיוון הלא נכון ועוררה סקרנות לגבי עוד?"

אני חושב שבצדק אפשר להתגאות בעובדה שזונה, כלומר אישה שהיא, כביכול, מומחית, מסכימה איתי (כלומר תיאולוגית!) שצעירים עם הנטייה שלהם למוסר גבוה (מיני) נשלח בכיוון הלא נכון. מקרי ההתעללות עליהם כל כך מדברים היום הם בהחלט גרועים מאוד, אבל אני חושב שהם רק קצה הקרחון: פשוט אין לנו אקלים תרבותי יידידותי מבחינה מוסרית - והדתות אשמות בכך בעיקר! כי מילדות ואילך - בעיקר דרך הדתות - אנשים לא לומדים שום מוסר אמיתי, אלא רק מוסר פסאודו, כלומר של בושה (או גם של עוינות גופנית). מוסר השכל של ממש, במיוחד עם צעירים, במיוחד עם בנות שעדיין חסרות "חוויות מיניות", שאינן בהחלט יש סקרנות מסוימת, אבל לא (עדיין) שום חזרה, חייבת להגיע מהתודעה ולא מבגדי שחיה או מהביקני. אבל דווקא בתודעה כזו אין לדתות שום עניין. ואין מחקר על זה מהדתות או כל דבר אחר, אבל אתה יכול לעשות משהו כאן!